

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 1

INIȚIATIVA MISIONARA A LUI DUMNEZEU

Buna dragul meu!

Titlul studiului din aceasta saptamana este “Inițiativa misionara a lui Dumnezeu”, in care vom analiza cinci puncte.

1. fiinta umana a fost creata de Dumnezeu intr-o maniera speciala.
2. In al doilea, Adam si Eva au fost creati cu libertate de alegere.
3. In al treilea vedem cum datorita folosirii inadecvate a libertatii de alegere a aparut pacatul.
4. Dumnezeu si-a descoperit natura misionara prin faptul ca a iesit in cautarea pacatosului si scoaterea acestuia din trista situatie in care a cazut.
5. Metafore cu privire la misiune.

Vom incepe sa vorbim despre fiinta umana de abia iesita din mainile Creatorului. Adam era o fiinta perfecta, nu era acel om egoist care cauta propriile interese fara sa ii pase de nimeni si de nimic si pe care il vedem atat de des in ziua de astazi. Adam din contra, era o persoana nobila pentru ca reflecta caracterul Creatorului sau. Crearea sa nu a fost la fel ca cea a celorlalte creaturi. Voi incerca sa ma explic mai bine. Pana in ziua a sasea a creatiunii Dumnezeu a folosit puterea Cuvantului ca sa aduca la existenta atat toate lucrurile cat si animalele. “Sa fie lumina” a spus, si asa a fost, “Sa dea pamantul verdeata” si asa au aparut plantele. In a cincea zi a spus “Sa misune apele de vietuitoare si sa zboare pasari deasupra pamantului” si asa au aparut atat vietuitoarele cat si pasarile.

Dar in cazul fiintei umane nu a fost asa. Inainte de a crea omul cele trei Fiinte ale Dumnezeirii s-au reunit pentru a pregati si realiza acest lucru. In Geneza 1:26-27 spune:

²⁶*Apoi Dumnezeu a zis: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ."*

²⁷*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.*

Aici vedem ca omul a fost creat avand in vedere un plan si anume trebuia sa fie ingrijitorul, administratorul creatiei, fapt pentru care trebuia sa fie diferit de celelalte fiinte create. Textul biblic pe care tocmai l-am citit spune ca Adam si Eva au fost creati dupa chipul si asemanarea Creatorului, nu ni se explica mai mult in ce priveste aceasta asemanare. Dar analizand contextul intelegem ca ei reflectau Caracterul lui Dumnezeu, daca nu ar fi fost asa nu ar fi putut fi administratorii creatiei. Aceasta inseamna ca ei puteau sa faca distinctie intre ceea ce este bine si ceea ce este rau. Erau fiinte morale iar daca totul a fost incredintat in mainile lor inseamna ca erau fiinte inteligente capabile sa ingrijeasca atat natura cat si animalele. Nu era posibil sa o neglijeze sau sa o exploateze si nici nu puteau abuza de ea, asa dupa cum face omul

zilelor noastre, ei trebuiau să fie îngrijitorii puși de însuși Dumnezeu pentru îngrijirea creației Sale.

În partea a doua a acestui studiu vedem că tocmai această capacitate specială a omului a dezlantuit apariția păcatului în lume, omul a fost creat cu libertate de alegere, caracteristică inexistentă la animale deoarece ele au instinct și nu libertate de alegere. Pentru a înțelege mai bine acest lucru vom citi Geneza 2,15-17:

¹⁵ *Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca să-o lucreze și să-o păzească.*

¹⁶ *Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: "Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină;*

¹⁷ *dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit."*

În aceste texte sunt cel puțin trei gânduri pe care trebuie să le luăm în seamă.

În primul rând, dacă Dumnezeu l-a așezat pe om în grădina ca să-o lucreze și să-o păzească lăsa de înțeles că ei aveau capacitatea de a înțelege ce este moral și ce nu este moral, moral ar fi să o îngrijească, imoral ar fi să nu o îngrijească. Acest concept de corect sau incorect nu aparține animalelor ci numai fiintelor umane.

Al doilea punct de luat în vedere din textele de mai sus: dacă Dumnezeu le-a spus să nu se atingă de pomul cunoștinței binelui și răului ne duce cu gândul la faptul că ei știau ceea ce este bine și ce este rău, Biblia nu o spune, dar omul fără îndoială a fost creat cu un spirit de etică de care nu putea să fugă.

În al treilea punct găsim în aceste texte faptul că ei erau liberi atât pentru a asculta cât și pentru a fi neascultători, ei au fost creați liberi. Viața pentru Dumnezeu nu constă în simpla existență ci el include și a servi, iar aceasta da sens existenței datorită prezentei dragostei manifestate în primul rând față de Dumnezeu și apoi față de aproapele.

Dar iată că se naște întrebarea: cum puteau ei iubi pe Dumnezeu dacă nu ar fost liberi? Dragostea din obligație nu este dragoste, așa că viața primită de ei de la Dumnezeu venea la pachet cu libertate și dragoste. Numai că libertatea are un preț înalt pentru că implică responsabilitatea, ești liber să faci ce vrei dar ești responsabil pentru faptele tale. Tot și totul va trece prin judecată - spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Vom trece la partea a treia a studiului, iar aici vom vedea că păcatul lui Adam și Eva nu a fost atât de inocent și inofensiv, nu a fost un simplu fapt de a mânca un fruct, nu găsim nimic moral sau imoral în a mânca un fruct, moralitatea era implicată în atitudinea lor. Libertatea omului îl determină să aleagă între bine și rău pe care Dumnezeu le-a pus-o în față. Dacă omul și femeia ar fi decis ce este bine sau rău s-ar fi așezat în locul lui Dumnezeu, pentru că numai El poate defini binele sau răul. Dar ce s-a întâmplat cu ființa umană? Ea nu numai că a mâncat din fruct ci a arătat și o atitudine provocatoare arătând că alegerea făcută este spre binele ei. Geneza 3,6 spune:

⁶*Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.*

Te rog să observi că textul spune că ea a “văzut că pomul era bun”. Acest verb, a vedea nu înseamnă a vedea cu ochii ci înseamnă, a ajunge la concluzia, iar făcând-o s-a așezat chiar în locul lui Dumnezeu, tocmai de aceea după caderea în păcat Dumnezeu a spus ceea ce găsim în Geneza 3,2:

²*Femeia a răspuns șarpelui: "Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină."*

Acest verb a cunoaște, este același verb care se folosește în 1 Samuel 2,3, aici spune că Dumnezeu este cel care determină, definește binele și răul. Să citim acest verset:

³*Nu mai vorbiți cu atâta îngâmfare, Să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie; Căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul, Și toate faptele sunt cântărite de El.*

Conform acestei declarații vedem că numai Dumnezeu este cel care este atotștiutor, numai El este cel care poate defini totul, El este cel care ponderează acțiunile, iar atitudinea omului de a încerca să facă aceste lucruri este o încumetare, fapt pe care îl găsim la Adam și Eva în Eden. Ei nu s-au limitat în a alege între bine și rău, chiar mai mult s-au încumetat să numească răul bine. Această atitudine o găsim la omul modern care determină ce e bine și ce e rău fără să le pese de ceea ce spune Dumnezeu, punându-se astfel chiar în locul Său, devenind astfel propriu sau dumnezeu. Rezultatul încumetării omului a fost teribil, abandonarea grădinii. Poate pare decizia lui Dumnezeu de a-l alunga din grădina nedreaptă pentru ființa umană, dar în schimb a fost o demonstrație uimitoare a dragostei și milei divine, iar aceasta datorită faptului că dacă ar fi rămas în Eden și ar fi avut acces la pomul vieții nu ar mai fi murit, iar trăind o eternitate în condițiile păcatului ti-o poți imagina? Unde ar fi ajuns ființa umană? Dacă astăzi de multe ori ne îngrozeste unde poate ajunge necredința și răutatea omului în condițiile în care știe că va muri, imaginează-ți cum ar fi dacă omul ar ști că nu va muri. Din acest punct de vedere putem spune că ieșirea din Eden și îndepărtarea de pomul vieții a fost o binecuvântare pentru ei.

Să trecem acum la analiza atitudinii lui Dumnezeu față de omul căzut. Aceasta este partea a patra a studiului. Dumnezeu ar fi putut abandona omul în propriul destin. Ei singuri au ales moartea, nimeni nu i-a obligat, dar iată îl găsim pe Dumnezeu cautându-i în Eden. Natura misionară a lui Dumnezeu l-a determinat să caute pe om și găsindu-l i se adresează cu o întrebare existențială: “ Adame, unde ești?”. Aceasta este întrebarea la care cu toți trebuie să răspundem într-o bună zi. Când lucrurile îți merg rău, când te simți singur, trist și nu mai vezi nici o portită de rezolvare a problemelor, niciodată să nu te întrebi unde este Dumnezeu, ci întreabă-te unde ești tu pentru că Dumnezeu niciodată nu te-a abandonat, încă din Eden El a ieșit în căutarea ființei umane de atunci și până astăzi, întotdeauna El vine chemându-te și spunând “Unde ești?”, iar aceasta datorită naturii sale misionare care a fost atât de mare că într-o zi a decis că o persoană a divinității să devină om și să salveze ceea ce era pierdut. Rezolvarea problemei umane nu se realizează numai prin a-l găsi, mai ales că omul a ales păcatul iar rezultatul trebuia să

fie moartea. Dar este evident faptul ca el nu dorea sa moara. Asa ca intrebarea era, ce este de facut? Tocmai aici intra taina intruparii. Pavel spune in 2 Corinteni 5,21:

²¹Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Aici Pavel vorbește de o transferență, omul este păcatos și merita moartea, dar Isus este drept și merita să trăiască, dar Dumnezeu i-a povăruit păcatului uman și o pune pe umerii lui Isus transformând astfel din om păcatos un om îndreptățit, curățat, așa cum este Isus. Cum se face aceasta? Aceasta este taina dragostei iar ființei umane îi rămâne să aibă credința în El și să accepte.

Ajungem la sfârșitul studiului analizând câteva metafore ale misiunii. Misiunea este inițiativa divină de a salva pe păcatosul păcătoș, inițiativa rezultată numai din dragostea Sa pentru noi, nu există alt motiv. Aceasta dragostea L-a determinat pe Tatăl să îl trimită pe Fiul Sau pentru a răscumpara din păcat pe omul căzut, iar înainte de înălțarea la cer, Isus a reunit ucenicii Săi și le-a spus: “Așa după cum Tatăl m-a trimis pe mine, așa va trimite și Eu”. Concluzia este foarte clară, dacă suntem creatura a unui Dumnezeu misionar este normal să fim și noi misionari, dacă reflectăm natura lui Dumnezeu, iar această natură este misionară atunci și noi este normal să năstem în împărăția lui Dumnezeu cu natura misionară. Tocmai de aceea Matei 5 ne prezintă două metafore cu privire la natura misionară a bisericii lui Dumnezeu, sarea și lumina. Este imposibil ca lumina să nu lumineze. Dacă fiecare creștin este o lampă aprinsă, dacă Evanghelia s-a făcut trup și se reflectă în noi, este imposibil ca lumea să nu fie evanghelizată. Primul lucru pe care îl avem nevoie pentru a face evanghelism este a încarna Evanghelia în viața noastră. Dacă acest lucru ni se pare puțin și mai degrabă preferăm să descoperim metode și strategii de a face pe cât mai mulți membri ai bisericii ne înșelăm și avem toate șansele să eșuăm.

Acest principiu de evanghelizare Isus l-a repetat de multe ori și în maniere distincte, așa ca îl găsim spunând “voi sunteți sarea pământului”. Întrebare: care este misiunea sării? Să dea gust alimentelor! Și cum împlineste sarea misiunea sa? Ea nu realizează nici o campanie specială ci numai se diluiază printre ingredientele mâncării dând gust. Noi suntem sarea acestui pământ, avem nevoie să ne mișcăm printre ființele umane reflectând Caracterul lui Dumnezeu ajungând astfel să transformăm chiar structura lumii. Niciunul dintre elementele care reprezintă biserica lui Dumnezeu, lumina și sarea, nu poate împlini misiunea sa prin simple campanii. Astfel ca atata timp cât membrii bisericii nu își asumă caracteristica de lumina și sare, vom continua să inventăm metode care mai degrabă mai inventive dând la o parte spiritul evanghelizator al lui Isus. Noi liderii bisericii avem responsabilitatea de a înțelege planul lui Dumnezeu pentru biserică Sa, iar fiecare membru în parte de a realiza ca fiecare în parte suntem chemați acolo unde suntem și de zi să fim lumina luminând, și sare dând gust, o reflectare fidelă a vieții noastre la picioarele lui Isus, o viață misionară impulsată de dragostea divină din inima noastră.

Dumnezeu să te binecuvănteze!

*Traducere & tehnoredactare:
Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com*